

landligere, hvis samlede ophold i kommunen i et skatteår udgør 90 dage eller derover, idet kun et fåtal af landliggertilfældene ville falde ind under kommissionens ovennævnte undtagelsesregel. Den her foreslåede regel, hvorefter der i intet tilfælde skal finde skattedeling sted, men som, når der foreligger bolig (hvorunder også vil falde sommerbolig) i mere end een kommune, lader skattepligten for et kvartal bero på forholdene i det forudgående kvartal, kan karakteriseres som en mellemløsning mellem skattelovskommissionens forslag og den nuværende ordning, idet reglen, når der bortses fra virkningerne af, at det alene er skatteyderens — og ikke tillige hans husstands — forhold, der er bestemmende for skattepligten, stort set må antages at føre til samme resultater som den nugældende ordning.

Størrelsen af det tab, der for de udprægede landliggerkommuner vil blive en følge af, at alene skatteyderens forhold bliver bestemmende for skattepligten, lader sig ikke på forhånd beregne. En undersøgelse, der har omfattet nogle særlig typiske landliggerkommuner, har vist, at landliggereskatten under den nuværende ordning i et enkelt tilfælde udgør knap 10 pct. og i et andet tilfælde ca. 8 pct. af den udskrevne opholdskommuneskat. I de øvrige undersøgte tilfælde varierer procenten mellem 1,5 og 6,5. Ved bedømmelsen af dette forhold må det erindres, at landligere kun i mindre grad påfører landliggerkommunen udgifter, således ikke til socialvæsen og skolevæsen, og at deres ophold i kommunen i almindelighed vil være af gunstig økonomisk betydning for kommunens næringsliv og dermed indirekte bidrage til at forøge kommunens indtægter. Landliggerkommunerne oppebærer derhos en betydelig direkte indtægt fra landliggerne gennem ejendomsbeskatningen af sommerhuse. Når alt tages i betragtning, synes der derfor ikke at være større grund til indførelse af særregler til fordel for disse kommuner.

Den i forslaget § 6 optagne bestemmelse, hvorefter skatten i tilfælde, hvor det efter de foranstående bestemmelser ikke måtte være muligt at afgøre, til hvilken kommune en person er skattepligtig, skal tilfalde den kommune, der nærmest må betragtes som den pågældendes hjemstedskommune, og således, at den endelige afgørelse i tvivlstilfælde tilkommer indenrigs- og boligministeren, er udformet med bestemmelsen i den gældende kom-

muneskattelovs § 1, stk. 3, som forbillede. Denne bestemmelse har navnlig betydning ved spørgsmål om skattepligten for søfolk uden fast bopæl i land. Efter forslaget § 2, stk. 2, vil sådanne søfolk vedblive at være skattepligtige til den kommune, til hvilken de senest har haft skatteforpligtende tilknytning. Der vil herefter i almindelighed ikke være brug for nogen særregel for søfolk, og bestemmelsen i forslaget § 6 er derfor formuleret som en ren »opsamlingsregel« (som der antagelig kun sjældent vil blive anvendelse for). Som eksempel på tilfælde, hvor reglen kan få betydning, kan nævnes den situation, at en dansk statsborger, der hidtil ikke har været undergivet dansk skattepligt, bliver skattepligtig ved at tage hyre på dansk skib uden samtidig at etablere bolig eller tage ophold her i landet. Med hensyn til søfolks skattepligt skal iøvrigt bemærkes, at den ovennævnte regel i forslaget § 2, stk. 2, for de fleste tilfældes vedkommende må skønnes at ville føre til samme resultat som afgørelserne i de sager, der hidtil har foreligget på dette område.

Til §§ 7—12.

I § 7 fastsættes, at den kommunale indkomstskat — i lighed med den for statsindkomstskatten foreslåede ordning — skal udskrives dels som en *almindelig indkomstskat* dels som en *tillægsskat*. Medens den almindelige indkomstskat skal tilfalde vedkommende kommune som skatteyderens til den nuværende opholdskommuneskat svarende bidrag til dennes udgifter, skal tillægsskatten — hvis formål i første række er beskatningsmæssig udligning — tilfalde en for hele landet fælles fond, hvis midler under nærmere angivne betingelser skal anvendes til ydelse af tilskud til kommunerne, jfr. herved lovforslagets afsnit II.

Reglerne i forslaget § 8, stk. 1—2 og 4—5, om grundlaget for beregningen af *den almindelige kommunale indkomstskat* svarer til bestemmelserne i statsskattelovforslagets § 36 og § 37, stk. 1, dog med den afvigelse, at der med hensyn til det skattefrie fradrag (personfradraget) alene er fastsat en maksimumsgrænse, inden for hvilken det skal være overladt til den enkelte kommunalbestyrelse selv at fastsætte fradragets størrelse. En sådan ordning må anses for naturlig under hensyn til det uensartede indkomstniveau i kommunerne. Den i § 8, stk. 3, foreslåede bestem-